

for en Forstaaelse, tværtimod vanskeliggjøre Udviklingen i Fremtiden ved en Realitetsbehandling af Lovforslagene. Det var altsaa under Hensyn til selve de foreliggende Sager, at man i Fjor foretrak at lade dem vente, afvente det Dieblis, da der maatte være tilveiebragt Betingelser for et mere frugtbart Samarbejde mellem Regjering og Rigsdag. Vi erindre alle den Uvillie, jeg kan gjerne sige Forbittrelse, hvormed man fra vore Modstanderes, fra Hvoires Side, stillede sig overfor den Fremgangsmaade, som Thinget den Gang valgte; man indrettede endog sin taktiske Stilling, sin Valgtaktik, paa Bais af den Fremgangsmaade, som Folkethinget havde fulgt. Vi kjende jo alle, hvorledes man netop under Hensyn til de ofte gjentagne og gjentagne Udtalelser om, at Befolkningen utvivlsomt vilde tilkjendegive sin Misbilligelse af den Fremgangsmaade, som Thinget benyttede, vilde give Vælgerne Anledning til at tage dette Spørgsmaal under Overveielse og Bedømmelse ved de foreftaaende Valg og undgaa, at nogen Konflikt af anden Art og Karakter kom til at falde ind der imellem. Vi erindre endvidere alle de Udtryk, hvormed denne Folkethingets Politik blev betegnet fra dets Modstanderes Side. Man kunde ikke finde krasse og haanende Udtryk nok overfor Folkethingets Færd. Man ønskede altsaa dette Spørgsmaal forelagt for Vælgerne, om disse vilde billige eller misbillige Folkethingets Optraeden. Og Vælgerne svarede ved Valget den 25de Juni, og hvad svarede de? Svaret lød saaledes: Skaaf os af med dette Ministerium. Der er fra Vælgernes Side viist en meget sund og naturlig Dømmekraft. Man har gennemstuet, hvad jeg vil kalde den Affektation, hvormed Interesse for Sagerne blev stillet til Skue fra vore Modstanderes Side, i det man nemlig har erkjendt, at Alvoren i den Interesse, der blev fremstillet for de foreliggende Sager fra visse Hold, ikke kunde vække Tillid, naar man ved Siden deraf saae, at man satte al Ting til Side for det ene Hensyn, at bevare det nuværende Regjeringsystem. Derfor lød Vælgernes Svar simpelt hen saaledes: Vi ville ikke have med dette Ministerium at bestille; og jeg vil føie til: De kunne spørge saa ofte, de ville, og de kunne spørge om, hvad som helst de ville, de ville da fra den danske Vælgerbefolkning kun faae] dette ene Svar: Befri os fra dette Ministerium. Og jeg tror, at Vælgerbefolkningen i denne Henseende ser sundt og rigtig. Den er sig overmaade vel bevidst, at overfor de foreliggende Sager vil det i sin Tid, naar Betingelsen for et frugtbart Arbejde er bragt til Stede, være fornødent, uindgaaeligt, efter de Vil-

kaar vor Forfatning har givet os, at der skal vises Smødekommen, skal laas af paa de Fordringer, der stilles, den vil ikke binde sig overfor de foreliggende enkelte Sager til det eller det enkelte Bestemte; men den kræver, at den forfatningsmæssige Betingelse for en saadan Forstaaelse og Smødekommen først og fremmest bliver bragt til Veie, og man vil derfor aldrig faae andet Svar under denne Regjering end dette: Befri os for Ministeriet. Og dette Svar har lydt denne Gang, den 25de Juni, stærkere og mere ensstemmig end nogeninde, og Svaret lyder vidt ud over og gaa de Kredse, som egentlig kunne henregnes til Venstre. Det har været klart for os, at der med denne Regjering ikke har kunnet været Fred siden d. 12te April 1877, det har været en politisk og jeg vil sige en moralsk Umulighed. Det har været dette Ministerium forbeholdt hyderligere og senere at angive den Forhandlingsstone, som Regjeringen maatte ønske skulde raade mellem Regjeringen og Folkethinget, og det skete den Gang, den opløste Folkethinget i Foraaret 1881 med den berømte Attest for, at Folkethinget manglede Evne og Villie (Brix: eller Villie!) ja, eller Villie til at fremme Sagerne. Saaledes vovede en Mindretalsregjering at tale til det store overveiende Flertal og den danske Vælgerbefolkning. Dermed er Forhandlingsstone blev angivet fra dette Ministeriums Side. Oppositionen har siden voget sig stærkere og stærkere. Vi ere nu blevne kjede af at tørste Vanghalm i en Forhandling, om hvis Udbytte vi intet som helst Haab nære længere. Vi hverken kunne eller ville atter gjenoptage denne Forhandling om Reformen med dette Ministerium, en Forhandling, som vi paa Forhaand maa anse og erklære for ørkesløs. Vi kunne ikke ligeoverfor den Villie, som er tilkjendegivet, vi kunne det ikke overfor den Villie, der er tilkjendegivet fra Vælgerbefolkningens Side, vi kunne det ikke overfor Hensynet til selve Sagerens Vel og Udfigten til, at de i Fremtiden skulle kunne føres bedre frem end nu, og vi ville det ikke af Hensyn til det Things Værdighed, som vi repræsentere. Siden Valget d. 25de Juni have Begivenhederne endnu føiet store Opgaver til den lange Række af uløste Spørgsmaal, som staa paa Dagsordenen, — jeg sigter derved naturligvis til Slotsbranden. Atter ere store betydningsfulde Opgaver stillede frem for os, og vi høre fra den meget ærede Conseilspræsident, at Regjeringen, — denne Regjering — omgaaas med Planer til at forelægge Forslag og laas paa dette Omraade; da er det paa Tide mine Herrer, at der gives et tydelig